

26
Poštšina plačana v gotovini

20
Cena 2 Din

DRAMA

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI 1931/32

Kralj Oidípus

28
Premijera 23. maja 1932

IZHAJA ZA VSAKO PREMIJERO

UREDNIK : FR. LIPAH

*Novosti za damske
plašče pravkar došle!*

**A. & E. Skabernè
Ljubljana**

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

Izhaja za vsako premijero

Premijera 23. maja 1932

Ciril Debevec:

Režijske opazke h „Kralju Oidipu“

V gledališkem svetu se mnogo eksperimentira. Skoro vsaka predstava je eksperiment — uspel ali neuspel — to se izkaže navadno šele potem in marsikdaj šele čez mnogo in mnogo let.

Vsako gledališče, ki hoče biti pomembno in živo, poskuša vedno znova odkriti in zadeti živec časa, njegovega duha in njegovo občutje. In le tisto gledališče, ki seže preko dnevno važnih stremljenj naravnost do temnih, skrivnostnih globin človekovega duha in srca, samo tako gledališče ima v razvoju kulture svoj značaj in pomen in samo takemu gledališču je zagotovljen trajen in neizpodbiten obstanek. Človek v razmerju do Boga, do Usode; človek v svojem iskanju in borenju z neznanimi silami, ki vladajo v njem in nad njim — to je bil in bo tudi ostal najzanimivejši predmet vsakega umetniškega ustvarjanja in snovanja. Človek v svojih tisočeri obrazih in valovanjih od nadzemskih slutenj vesoljne ljubezni do neznanih trepetov predsmrtne groze je glavno žarišče vsakega pravega tragičnega oblikovanja. Hrepenenje po ljubezni, po sreči — in strah pred smrtjo: to sta oba skrajna tečaja vsega našega nehanja in pehanja. In to zavestno ali podzavestno, tvorno ali trpno kolebanje med obema točkama v vseh njegovih nešteti odtenkih, v vsem njegovem sijajnem veličastju in njegovi brezdanji globini, v njegovi božanski nadmoči in njegovi nebolgljeni onemoglosti, v njegovih herojskih poletih in njegovih tragičnih padcih — to je glavna naloga pravega gledališča in vsakega pravega igralskega ustvarjanja. Izzivati sočutje in strah za dragocenega človeka, ki se pred nami bori in trpi, vzbuditi občutek odrešilnosti z njim, ki končno očiščen izide iz borbe in iz trpljenja — to in nič drugega so prikazovali že stari Grki in v bistvu isto prikazuje v tragični gledališki umetnosti tudi današnji tvorec in oblikovalec.

*

Jasno je, da je dobesedno izvajanje vsakega obširnega dela v prvotni obliki za današnjo dobo popolnoma nemogoče. Deloma zaradi časa, deloma zaradi smisla. Črte so torej nujno potrebne. Vendar je vsako prirejanje pesniških umotvorov

vedno zelo težavno, odgovorno in zato tudi tvegano delo. Gledanja so različna in tako se večinoma že v samih črtah pokaže osnovni pogled in občutek in že v črtanju ali prirejanju samem se nedvomno razkrijejo vse vrline ali napake, ki služijo za celotno presojo ali celo obsodbo režiserjevega nazora.

*

Režijsko sem skušal delo stilizirati, to se pravi, skušal sem ga predstaviti v tisti določeni enotni obliki, v kakršni sem ga občutil in videl jaz in kakor se mi zdi po mojem občutenju najbolj preprosto in najbolj dostopno tudi današnjemu čustvovanju. V splošnem sem se pristni in tipični grškosti precej odpovedal. V deklamaciji, igri in sceni se nisem skoro prav nič ali pa zelo malo oziral na znanstveno raziskane vzorce in šolske pouke, temveč sem se vsem zunanjim lepotam na škodo zavzemal rajši za resno pobožnost ozračja, za jasno podajanje misli, za iskrenost občutka in za jakost igralskega izraza. Zavzemal, pravim — v koliko se mi je to posrečilo, naj seveda presodijo drugi. Predobro vem namreč, kako bridka je lahko včasih razlika med dobro voljo in med dejanjem.

*

Pri dinamični odnosno ritmični zgradbi dejanja mi ni bilo treba drugega, kakor držati se kolikor mogoče natančno Sophoklejevega teksta. Sophokles je namreč poleg Shakespearea eden izmed onih redkih dramatikov, ki nimajo — hvala Bogu — skoro prav nič režijskih opazk.

*

Hude preglavice je delal doslej še pri vsaki moderni režiji grških dram z b o r. Jaz sem ga skušal do skrajnosti poenostaviti. Znano nam je sicer, da je pri Grkih zbor svoje pesmi izvajal pevsko ob spremljavi godbe in da se je obenem ritmično premikal, korakal, gibal ali plesal kakor bi rekli temu gibanju morda danes mi. Vendar o vsem tem nimamo čisto točnih in zanesljivih podatkov in jaz se nanje tudi nisem oziral. Svečenike iz prologa sem spremenil v mestne očete, žreca pa v zborovodjo. Zbor igra zame vlogo sosveta mestnih odposlancev, ki so prišli v imenu ljudstva prosit v sili kralja za pomoč in pred katerimi se slučajno odigrava Oidipova tragedija. Zgolj retoričnih mest nisem posebej iskal. Črtal sem zato vse, kar se ne tiče neporedno dejanja samega in vsebine. Zborovske speve sem razčlenil v zmiselne enote in jih dodelil zborovodji ter posameznim starcem, mestnim očetom. Le končne odstavke miselnih in čustvenih kompleksov sem strnil in shranil za skupni govor. Sicer pa spremlja zbor vse dogajanje na odru s svojimi poseganjem, s poklekanjem in z vstajanjem ter z raznimi poseganji v dejanje, ki so za vsa važnejša mesta v drami točno ustanovljena. Tudi pri zboru sem se trudil napraviti iz okornega, retoričnega in obrednega telesa kolikor mogoče živo misleče in čuteče ljudi. Mene zanima zbor samo v toliko, v ko-

likor je zrcalo, upor ali podpora dejanskemu razvoju — Oidipovi usodi. Pravilna in oblikovna grškost je pri tem sicer marsikaj zgutila, vsebinsko pa, mislim, da je drama le pridobila.

Po tem načelu sem črtal tudi vse meščane in otroke odnošno ljudstvo sploh. Masa na odru je lepa stvar in z njo se da nedvomno dosegati upravn ogromne umetnostne učinke. Toda prvič mora biti ta množica za uprizoritev samo tudi vsebinsko res važna, bistvena in potrebna, drugič pa morajo biti za resnično umetniško obravnavo gledališke mase podani izvestni finančni in tehnični pogoji, s katerimi pa mi vsaj za zdaj še ne moremo računati. Premišljevanja obeh momentov sta me dovedla do tega, da sem vso množico enostavno izpustil. In iz približno istih vzrokov sem črtal tudi vso komparzerijo, to se pravi, vse vojake, vse slugé in vsa spremstva (čeprav je verjetno, da je v vsem tem že malo humorja, rojenega iz naših razmer).

*

K zaključku pa še enkrat: nazori o »Oidipu«, osnovna pojmovanja o načinu uprizoritve so vedno bila in bodo najbrž tudi v bodoče vedno zelo, zelo različna. Jaz sem ga pojmoval, skoro bi rekel: komorno, kot dramo poedinca, ki doživi na sebi usodo, kakor jo stalno doživlja celotno človeštvo, to je kot tragično zgodbo o propadu in dvigu človeka ter o ničnosti njegove sreče. —

Mogoče je ta način zmota. In potem bo seveda tudi ta predstava, rada ali nerada, ostala — eksperiment.

Prof. A. Sovrè:

Iz uvoda h „Kralju Oidipu“

Kralj Oidípus. Predfabula.

Thebanskemu kralju Laju razodene Apollonova proročba, da ga bo ubil rodni sin, ki mu ga bo povila žena Iokaste. Dete se mu rodi; da se kralj izognè napovedi, prebode fantiču par dni po rojstvu gležnja — odtod ime Oidípus-Oteklonog — in ga izroči slugi, naj ga ponese v goro in tam odloži.

Slugi se otrok smili; izroči ga nekemu pastirju iz Korintha in ta ga poneše s seboj. Korintheski kralj Polybos nima otrok; zato vzame dečka na dvor in ga posinovi.

Oidípus doraste. Nekoč mu pljusne pri pojedini pijan gost očitek v obraz, da ni kraljev sin, ampak zmenè; fanta beseda speče; gre k staršema in ju prosi pojasnila. Ker ne dobi poveljnega odgovora, odpotuje brez odlašanja v Delphe, da bi mu Apollon razjasnil skrivnost njegovega rodu. Bog mu na vprašanje ne odgovori, pač pa mu napove, da bo lastnega očeta ubil in se z materjo oženil.

V mnenju, da ima starše v Korintu, se ne vrne več tja, da ne bi storil strašnega zločina; gre po svetu. Na potu pride v sotesko; naproti mu pridrdra voz; v njem sedi častitljiv starec; štirje sluge ga spremljajo. Starec in voznik zahtevata, naj se umakne; Oidipus se obotavlja; voznik ga sune; mladiča pograbi jeza; vrne mu z grčavko in hoče dalje. Ko stopi mimo voza, ga udari starec na vso moč z ostnom po glavi; v slepem srdu ubije starega in — kakor misli — celo spremstvo; toda eden je pobegnil. Ta pride v Thebe in javi, kaj se je zgodilo; a ne pove resnice; iz strahu pred očitkom strahopetnosti si izmisli storijo o krdelu roparjev, ki so jih iznenada napadli.

Thebanci ne preiščejo stvari, ker jim dela prav tedaj grozna Sphinx hude preglavice; blizu Theb živi in kdor pride mimo, mu stavi uganko; nihče je ne ugame in vsakogar trešči v prepad.

Zgodi se pa, da pride tudi Oidipus v tiste kraje in da sreča Sphingo. Posreči se mu, da razvozlja zagonetko; Sphinx se sama strmoglavi preko skale; Thebe so rešene. Nepopisno veselje zavlada po mestu. Oidipa sprejmejo kakor kraljiča iz pravičnice dežele; ponudijo mu krono in roko kraljice-vdove. Mladi mož sprejme oboje.

Tako se je dopolnil Apollonov rek; starec, ki ga je Oidipus ubil v soteski, je bil njegov oče Laios, vdova, s katero se je poročil, mu je mati Iokaste.

Dolgo let* vladala srečno in narod je zadovoljen; dva sinova mu je že rodila žena-mati in dve hčeri. Kar izbruhne v mestu in po deželi strašna kuga, ki neusmiljeno davi ljudi in živali.

In tu počne drama.

Zgradba tragedije.

Antika nima dramatskega dela, ki bi bilo vzorneje zgrajeno nego je Kralj Oidipus; nikjer ni enotnost osebe in koncentracija dejanja izražena določneje kakor v njem. Že osnutek ti zbudi živo pozornost; s pokretnim momentom se zanimanje podvoji; dejanje se hipoma zavozla in počne rasti z jadrno naglico; vedno više se dviga val razpaljenih afektov, vedno viharnejši je boj; sunkoma brzi zapletek proti peripetiji; ni scene, ki bi ne merila v isto žarišče, ni besede, ki bi bila odveč ali premalo; kakor blisk potrkaja junaku slutnja krivde na srce; motni so njeni obrisi, ali zmerom bliže prihaja greha pošast in raste v nedogled; dejanje zdrkne navzdol, napetost pa se pne do najvišjega vrha; sleherni živec je navita struna; tu — nenaden zastoj; svetel up ti vzplamti tik pred odkritjem; a že te pograbi vrtinec iznova; kakor kladivo po naklu pada vprašanje in odgovor, stih podi stih, slednjič presekan polverzi in tedaj — kakor da bi se pretrgal zastor od vrha do tal, zagori pred junakom vsa strahota spoznanja in ga trešči v propast; ledena groza in kričeč molk vsenaokrog ...

* Pesnik misli kakih 15—18 let, ker zvemo na koncu drame, da se bližata fanta že moški dobi.

In iz molka zabučí silni koral in zapoje pesem o človeški ničevosti ...

Prolog ima obliko uvodnega prizora; v tem se Sophokles razlikuje od Euripida, pri katerem igralec v dolgem govoru seznaní občinstvo z vsem, kar mu je potrebno, da more z razumevanjem slediti dejanju.

Osnutek: kuga je udarila nad mesto; brez vidnega vzroka; skrivna moč snuje; kaj bo? Narod se zateče h kralju; pri njem je pomoč; saj je ljubljeneec bogov; in moder; že pred leti je otel dom zlokobne Sphinge. Oidípus trpi z narodom; noč in dan je premišljeval, kako bi pomagal; pa ni našel leka; zato je poslal svaka v Delphe po svèt; storil bo, karkoli ukaže bog; a kod hodi Kreon, zakaj ga še ni?

Pokretni moment: Kreon pride; Apollon ukazuje: »Izsledite Lajevega morilca in kaznujte ga; on je vzrok nesreči.« Vzmet se sproži, početek dejanja se vzpne.

I. dejanje: zbor prikoraka; mogočno zadoni molitev za spas; Oidípus pozove Thebance, naj izda morilca, kdor ga pozna; proklet bodi, kdor ga prikriva, proklet morilec sam. Teiresias, slepi videc, pride; takoj bo jasno. »Govori, starec, kdo je morilec? Nočeš? Ha, ti sam...« »Ne jaz; ti, o kralj!« »To je Kreontovo delo in tvoje; on mi je svetoval, naj pošljem pote; po žezlu segata...« »Ne, kralj, nedolžna sva; a ti si morilec.« Kralj ga ne posluša; slep je in gluhi; maščevanje snuje Kreontu. Zbor: »Kaj pravi prorok? Kralj morilec? Ne! Rešil je mesto nekoč; ne bom ga dolžil.«

II. dejanje: Kreontov spor z Oidípom radi očitania izdajstva; Oidípus izgubi izsledbo iz oči, v slepi veri, da mora braniti svoj prestol proti nakanam skrivnih rovarjev; Kreon se vse bolj razburja; končno kategorično odpove pokorščino kralju; ta mu zagrozi s smrtjo. Iokaste pomiri svaka; Kreon odide; Oidípus pove ženi, da ga je Kreon po vedežu obdolžil ubojstva; žena ga tolaži češ, vedeži ne vedo ničesar in tudi proročbe niso prida; v dokaz mu pove božjo napoved, ki je trdila, da bo Laja sin ljubil; in vendar je padel od roparjev na križpoti. Pri tej besedi prešine Oidipa kakor blisk; scena v soteski, kjer je bila tudi križpot, mu stopi razločno pred oči; v duši mu vstane prva slutnja resnice. Dejanje je dospelo na višek, tragični moment — okret in junakova pogibel začne nevzdržno svojo pot; dejanje pada; Oidípus izprašuje po bližnjih okolnostih uboja; vedno bolj se mu jasni; edina nada mu je še izpoved hlapca; če ostane ta pri trditvi, da so bili roparji, ni on Lajev morilec; zakaj sam je bil v soteski; sluga naj pride. Zbor zavrača bogokletstvo Iokaste, ki se norčuje iz svetih proročb.

III. dejanje: sèl prinese iz Korintha vest, da je Polybos umrl. Iokaste triumfira, v Oidipu oživi nova nada; toda sel odkrije resnico, da Oidípus ni Polybov sin, ampak posinovljenec, ki ga je bil pastir z gorà prinesel v Korinthos; Iokaste spozna resnico; Oidípus pa še vedno ne najde zveze; poln zaupanja v svojo srečo hoče na vsak način najti izvor svojega rodu.

Veselo pesem zapoje zbor. Tu je zavorni moment — radostna nada; tem strašnejša bo resnica.

IV. dejanje: stari Lajev hlavec izpove, da je Oidípús Lajev sin; ta spozna v obupni grozi, da se je do pléčice izpolnil božji rek. Turobno pesem zapoje zbor.

V. dejanje: Iokaste se obesi, Oidípús si iztakne oči.

Osnovna ideja.

S čim se je pregrešil Oidípús, da ga zadene ta strašna kazen? Kje je krivda? Ali v njem? Ali jo je podedoval po očetu? Ne prvo, ne drugo. Laios je imel kot oče pravico, da zavrže sina; njegov čin ni bil greh in zanj ni pokore. Misel pa, da leži prokletstvo iz davnih dni na rodbini, je pesnik namenoma izločil. »Sin je ubil očeta; v tem je njegova krivda!« Ni tako; saj ga ni poznal in pa — tuje ga je prvi udaril; le branil se je; da je tu prestopil mejo — moj Bog — bil je pač mlad in vroče krvi in ko ga ne bi zgrabil srd v takem slučaju? Da je vzel mater v zakon? Tudi v tem ni subjektivne krivde; kraljičino roko je dobil v plačilo za rešitev Theb. Njegovo razmerje do nje mu ni bilo znano. Sploh pa: čemu je šel po svetu, zakaj se ni vrnil v Korinthos? Da bi se izognil napovedanemu zločinu; ker je veroval proročbi; iz strahu pred grehom je padel v greh. Morda je pa njegov krivični nastop proti Kreontu in Teiresiji vzrok njegovi kazni? Ne; Oidípús je kralj in čisto umljivo je, da tako ravna, ko se mu rodi sum; kdo drug bi ravnal še vse drugače; njemu pa brani spoštovanje do Apollonovega svečeništva, da ne zabrede predaleč v svojem srd.

Skratka, junak propade brez tragične krivde. Torej visi nad njim neizprosni, neizbežni fatum? Torej mu je iz vsega početka sojeno, da mora pasti? Kralj Oidípús je torej tip »usodne« tragedije?

Vse to ni res. Ne pozabimo, da je bil Sophokles prožet od globoke vere v moč nebeških bogov; oni vladajo po njegovem mnenju svet, v njih rokah je življenje vsakega posameznika. Pesnik torej ni mogel verovati v moč slepe usode; vera v usodo izključuje vero v gospodstvo bogov. Iz pesnikove religioznosti nam je razlagati Oidípovo zlosrečo. Spoznavaj svojo nemoč, človek, uči pesnik; šibak trs si v vetru brez mogočne roke božje; zato moli k bogovom in jim žrtvuj, da pride njih milost nadte. Človek ne more premeriti nagibov in posledic svojih dejanj; »brez subjektivne krivde lahko zagreši objektivno najgrši greh« (Wilamowitz); toda dolžan je trpeti pokoro zanj. Greh ostane greh, stori ga vedoma ali nevedoma; to zavest ima Oidípús in zato si naloži radovoljno kazen, čeprav je brez moralne krivde.

To je Sophoklova veroizpoved; oni ne vpraša, zakaj bogovi puste, da človek po nedolžnem trpi; zdelo bi se mu greh, da bi s človeško pametjo raziskoval, kaki motivi vodijo vsevišnjih dejanj in nehanj; drzno objest vidi v razglabljanju, kako se strinja zlo na svetu z božjo dobroto in vsemogočnostjo.

O, da je dana usoda mi
 čisto svetost očuvati
 v besedah in delih do konca dni.
 Prazakoni višnji nam vladajo;
 sinjine nebés so jim mati,
 ni bitje jih smrtno ustvarilo;
 Olympos je oče jim sam.
 Snu pozabljenja se bati jim ni;
 silen je Bog v njih, On ne stari.

V tej grandiozni molitvi je zapopadena vsa Sophoklova filozofija; in tudi ideja tragedije: brez pobožne vere je človek ničes. Kralj Oidípús je torej tragedija »ničevosti človeške sreče« (Wilamowitz).

Ost:

Anton Wildgans

(Dne 3. maja je umrl na Dunaju Anton Wildgans, ravnatelj Burgtheatra in poet. Bil mi je ljub znanec.)

V najlepši moški dobi, poln snovanj in načrtov je bil poklican hlapec Gospodov, Anton Wildgans, pred božji tron. Praznoval je lansko leto praznik svoje 50letnice, a samo eno leto mu je dodal še gospod Bog — in njegova pesem je ostala nezpetá ...

Rodil se je na Dunaju (1881) kot sin ugledne rodbine, katere izvor sega globoko v petnajsto stoletje, in kot tak je ljubil rodno mesto, okolico in ljudi, ki so mu bili blizu ... Vse to je tipično zanj kot poeta, veliko mesto mu je obilježje, snov in motiv. Ne samo zapuščeni parki, baročne ograje vrtov, cvetoči bezeg in hiše, podprte z bruni in deskami, obsojene na smrt — ne samo to ... tudi gorje brezdomcev, ki si brusijo peté ob trdem tlaku milijonskega mesta, blodnice in prestopniki — tudi te je sprejel v svoje misli in jim bil zagovornik ...

*

Iz njegovih pesmi zveni včasí grotesknost, tista posebna grotesknost, ki jo srečamo včasih v kabaretnih popevkah, in ni goli slučaj, da se je Wildgans pridružil pisateljskemu kabaretu »Die elf Scharfrichter« v Münchenu, da je marsikatera njegovih pesmi zagledala beli dan baš v strupenem »Simplicissimu« ...

»Ernst, ernst! Wie es mich ekelt
 Dies klebrige Spießerwort!
 Ernst ist, was flickt, strickt und häkelt,
 Ernst ist, was schachert und mäcket,
 Was über Büchern verdorrt!
 Ernst sind sie beim ewigen Kauen
 Am uralten Neuerteig,
 Ernst im Bett ihrer Frauen,
 Beim Essen, Trinken, Verdauen,
 Ernst, wo zum Lachen zu feig!

Doch ich will leben! Leben will ich, leben!

Begreifst du diesen urgeborenen Drang.« (Dies Irae)

Takih besed ne more napisati pedant, sitnež in. pustež, le svobodna natura jih zmore. In to je Wildgans bil. Po poklicu jurist je ostal vse življenje svoboden bohem, prijatelj dovtipa in živahne besede pri omizju duhovitih bratev...

»Herein! Euch kostet der Spass keinen Heller,
Hier klingelt kein Beutel, hier scheppert kein Teller —
Herein und staunet die Wunder an,
Die meine Kunst euch zeigen kann!
Alles will ich euch sehen lassen:
Bocksprünge und bizarre Grimassen,
Wie man zur Schlange verenkt seine Glieder,
Wie man Klagen singt oder närrische Lieder,
Wie man verstohlene Tränen weint,
Die Augen kneift und zu lachen scheint,
Wie man lästert und flucht beim stillen Gebet,
Eine Jungfrau liebt und zu Dirnen geht —!

— — — — —
Nur eins! — Gewickelt in Lumpen und Fetzen
Liegt hinter dem Vorhang ein armes Ding,
Das mir beinahe zuschanden ging:
Das ist meine Narrenseele — Verzeiht,
Wenn sie bisweilen den Spuk überschreitet.« (Harlekinade)

Sodnik, poet, ravnatelj Burgtheatra in dramatik Wildgans je bil poleg Hofmanstala in Schnitzlerja največji predstavnik avstrijske književnosti — in usodno je, da je baš ta trojica v tako kratkem razdobju odšla v večni molk...

Bolj kot poet je znan Wildgans širokemu svetu s svojimi dramami, kajti te drame nimajo nikakega nacionalnega kolorita, temveč so lahko last vsake kulture — zidane so na osnovi, ki je znana vsakomur — na težnjah človeštva... Napisal je drame »Uboštvo«, »Dies Irae« in »Ljubezen«, ki tvorijo trilogijo »dram vsakdanjosti«. »Uboštvo« je drama majhnega človeka, uradnika, »Dies Irae«, tragedija mladih, komaj razcevelih ljudi, »Ljubezen« pa — sub specie aeternitatis — tragedija zakona. — Dejanje njegovih dram je preprosto zgrajeno in prav tako njegovi ljudje. Iz vsakdanjih teženj, skrbi in bolesi delujejo, dokler jih ne zgrabi usoda iz onih sfer, kjer vladajo sile, katerim se ni mogoče upirati. — Poleg omenjenih je napisal Wildgans še »Kaina«, ki tvori prvi del biblijske trilogije, katere pa ni končal, in enodejanko »Na veke amen«. —

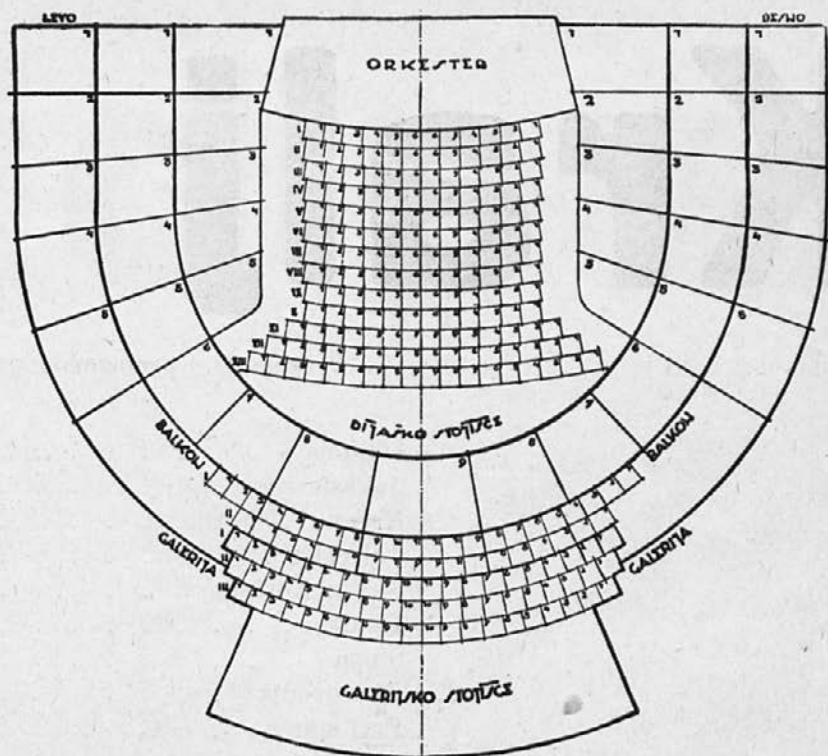
Njegove zbirke pesmi »Herbstfrühling«, »Und hättet der Liebe nicht«, »Sonette an Ead« so zelo razširjene med Nemci, zelo čislane in so dosegle že lepo število naklad.

*

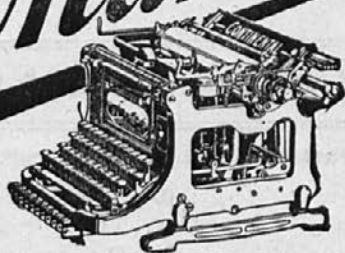
Slovensko gledališče v Ljubljani je uprizorilo doslej njegovo tragedijo »Ljubezen«, v Trstu so pa igrali pod vodstvom gospoda M. Skrbiniška »Uboštvo«.

Lastnik in izdajatelj: Uprava Nar. gledališča v Ljubljani. Predstavnik: Oton Župančič. Urednik: Fr. Lipah — Tiskarna Makso Hrovatin, vsi v Ljubljani.

RAZVRSTITEV SEDEŽEV V DRAMI

Continental

IVAN LEGAT

MARIBOR
VETRINJSKA 30
TELEFON INT. 24-34

LJUBLJANA
PREŠERNOVA 44
TELEFON INT. 26-36

Kralj Oidipus

Tragedija s prologom v petih dejanjih. Opisal Sophokles. Prevel A. Sovrè.

Režiser: Ciril Debevec.

Oidipus	Levar
Jokaste	Marija Vera
Kreon	Skrbinšek
Teiresias	Debevec
Sel iz Korintha	Daneš
Pastir	Plut
Sluga	Lipah
Zborovodja	Gregorin
Prvi starec	Potokar
Drugi starec	Drenovec
Tretji starec	Jerman
Četrti starec	Jan
Mestni starešine	Cesar, Bratina, Železnik, Sancin, Planecky, Juvanec

Blagajna se odpre ob pol 8.

Parter: Sedeži I. vrste	Din 30
" II. - III. vrste	" 28
" IV. - VI. "	" 26
" VII. - IX. "	" 24
" X. - XI. "	" 22
" XII. - XIII. "	" 20

Lože v parteru: I. red	Din 100
" II. red	" 100
" III. red	" 120
" IV. red	" 70
" V. red	" 75
Peti ložni red	" 20
" VI. red	" 25
" VII. red	" 15

Začetek ob 8.

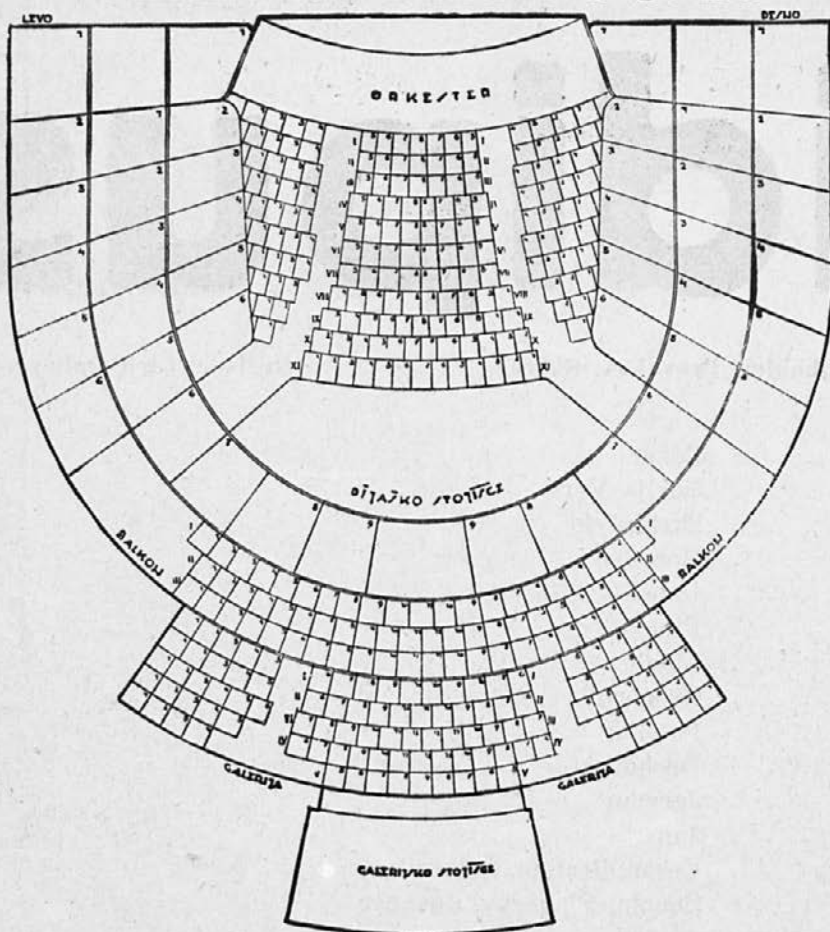
Konec ob 10.

Balkon: Sedeži I. vrste	Din 22
" II. "	" 18
Galerija: " I. "	" 14
" II. "	" 12
" III. "	" 10
Galerijsko stojšče	" 2
Dijaško stojšče	" 5

VSTOPNICE se dobivajo v predprodaji pri gledališki blagovni hiši od 10. do pol 1. in od 3. do 5. ure.

D

RAZVRSTITEV SEDEŽEV V OPERI

„RIBA“ Ljubljana Gradišče 7

trgovina z raznovrstnimi sladkovodnimi in
svežimi ter konzerviranimi morskimi ribami

Specijalna zajutrkovalnica vsakovrstnih rib - Vinotoč

Lastnik I. Ogrinc

Telefon 25-84